

ಕಳೆದ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ಮಗನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ದ್ಯಾವಕ್ಕನ ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ಊರಿನ ಜನರಲ್ಲೂ ಆಯೋ ಎನ್ನುವಂತಾಯಿತು. ಯಾರಲ್ಲೂ ಏನನ್ನೂ ಬೇಡದವಳು ಮಗ ಹಸಿದು ಬಂದಾನೆಂದು, ಅವನಿಗಾಗಿ ಬೇಡತೊಡಗಿದಳು. ಜನ ಅನುಕಂಪದ ಮಾತನಾಡಿದಾಗ ಕೋಪಗೊಳ್ಳುವಳು. ಹೀಗೆ ದ್ಯಾವಕ್ಕನ ದುಃಖ ಊರ ತುಂಬಾ ಅಲೆಯಾಗಿರುವಾಗ, ಗಾಯಗೊಂಡಿದ್ದ ಮಲ್ಲ ಆಸ್ತತ್ಯೆ ಸೇರಿದ್ದ. ಅವನು ಬದುಕುತ್ತಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವ ಬಗ್ಗೆ ಊರಿನ ಜನ ತಲೆಗೊಂದು ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದರು. ದ್ಯಾವಕ್ಕನ ಸಂಕಷ್ಟಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದ ಗವಿರಂಗಣ್ಣ, ಬಾಗಮ್ಮ ಮತ್ತು ನಿಂಗನಿಗೆ ಸಿದ್ಧನ ನೆನಪು ಉಕ್ಕಿ ಉಕ್ಕಿ ಬರತೊಡಗಿತ್ತು. ಮಹಾನ್ ಬಲಶಾಲಿ ಸಿದ್ಧ ಹಾಗೂ ಅವತಿಮ ಸುಂದರಿ ಚಂದ್ರಳ ಅನುರಾಗ ಊರಲ್ಲ ಸುದ್ದಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಈ ಪ್ರೇಮದ ಬಗ್ಗೆ ಅಶ್ವೀಲವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರ ಪ್ರೇಮ ದೈವಿಕವಾಗಿ ಊರಿಗೆ ಕಂಡಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಸಿದ್ಧನ ಸಾವಿನ ನಂತರ ಚಂದ್ರ ಬೆಳದಿಂಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಮಂಕಾಗಿದ್ದಳು. ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಅವಳನ್ನು ಯಾರೂ ನೋಡದಂತಾಯಿತು.

ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, 'ಇಲ್ಲಾ ಕಣೋ... ಏನಂದರೆ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಗಾಗ ನನ್ನ ಮಗ ಪರಮ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದ. ಈಗ ಅವನೂ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಏನಂದರೆ ಏನೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ' ಅಂದರು ಗವಿರಂಗಣ್ಣ.

'ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಮೈಯಿಲ್ಲಾ ನಡುಕ ಶುರುವಾಯ್ತು, ಒಂಥರಾ ಅನ್ನಸಂಕಟ ಬೇರೆ, ಮುಖದ ತುಂಬಾ ಬೆವರು. ಅದ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳತೀರದು. ಬಾಯಾರಿಕೆ ಆಗುತ್ತಾ ಏತೆ. ನೀರು ಕೇಳಾಕೆ ಬಾಯೇ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀರು ಕುಡುಂದೋ ಬುಟ್ಟೋ ಎಚ್ಚರಾದಾಗ ನೋಡಿದ್ದೆ ಆಸ್ತತ್ಯೆಲಿ ಮಲಗಿದ್ದೆ' ಅಂದ ನಂಜಣ್ಣ. ಆ ಮಾತಿಗೆ ಲೋಚಗುಟ್ಟಿದ ಗವಿರಂಗಣ್ಣ 'ಅದೇನಾಯೋ ಅಂಥಾದ್ದು, ಇಷ್ಟಾದರೂ ನನಗ್ಯಾಕೆ ತಿಳಿಲಿಲ್ಲ? ಡಾಕ್ಟರ್ ಯಾರು?'

'ಅದೇ ನಮ್ಮ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ನರಸಿಂಹಯ್ಯ ಡಾಕ್ಟರ್' ಅಂದ ನಂಜಣ್ಣ.

ಆಚೆ ಬೀದೀಲಿ ಹೆಗ್ಗೇರ ಲಕ್ಷ್ಮಣ್ಣ ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅತ್ತಿಂದ ನಾಯಿಗಳು ಬೌ ಬೌ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದವು. ಹಾಳಾದ ಈ ನಾಯಿಗಳು ಬೌ ಎಂದಿದ್ದು ಯಾಕೆ ಎಂಬುದು ಅರ್ಥವಾಗದೆ ಶಬ್ದ ಬಂದ ಕಡೆಗೆ ಅವರ ಗಮನ ಹೊರಳಿತು. ಇದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಮಲ್ಲನ ಬಾವುಡ ಶ್ರೀಧರನು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಊರಿಗೆ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಹೊಸದಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಅಲ್ಲಿದ್ದವರ ಗಮನ ಆ ಕಡೆ ಹೋಯಿತು. ಇದೇನಪ್ಪ ಮೈಮೇಲೇ ಬತ್ತಾ ಏತೆ ಅಂತ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಕುಂಬಾರರ ಸಂಜೀವಮ್ಮ ಅತ್ತ ಕಿರುದಾರಿಗೆ ನೆಗೆದು ನಿಂತಳು. ಅದರ ಸದ್ದಿಗೆ ಹೋಗುವವರು ಬರುವವರು ಅತ್ತಿತ್ತ ಸರಿದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದರು. ಜನರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸೋಜಿಗವಾಗಿ ಕಂಡ ಆ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಧರ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣೂ ಅವನ ಮೇಲೇ ಇತ್ತು. ಊರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಶ್ರೀಮಂತರಿದ್ದರೂ ಊರ ರಸ್ತೆಗಳು ಕಿರಿದಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಊರಲ್ಲಿ ಈ ಹಿಂದೆ ಯಾರೂ ವಾಹನಗಳನ್ನು ತಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮಲ್ಲನ ಬಾವುಡ ಶ್ರೀಧರ ಅದೇಲ್ಲೋ ಮಲ್ಲನನ್ನು ಆಸ್ತತ್ಯೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಪಕ್ಕದ

ಗ್ಯಾರೇಜೊಂದರಲ್ಲಿ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಬಿಚ್ಚೋದು ಕೂಡಿಸೋದು ಕಲಿತವನು ಈಗ ಊರಿಗೇ ಒಂದು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ನೇ ತಂದಿದ್ದ.

ಮಲ್ಲನ ಗಾಡಿಯ ನೆನೆದು ಬೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದ ಮಂದಿ ಈಗ ಶ್ರೀಧರನ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಅವಾಂತರಕ್ಕೆ ಬೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದರು, ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಗಾಡಿಯ ವೇಗ ಕಂಡ ಗವಿರಂಗಣ್ಣ ನಂಜಣ್ಣನನ್ನು ಕುರಿತು 'ಅದು ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ವಾರಾಸಿ ನಿಲ್ಲು' ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು. ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಬರುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಾ ಗವಿರಂಗಣ್ಣ, ನಂಜಣ್ಣ ನಿಂತ ಜಾಗದಲ್ಲೇ ಹಾದು ಮಾಳದಕಡೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಗವಿರಂಗಣ್ಣನಿಗೆ ಈ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗೆ ಎಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಬಿತ್ತು ಅಂತ ಕೇಳಬೇಕೆನಿಸಿತಾದರೂ ಆ ಹುಡುಗನ ಜೊತೆಗೆ ಏನು ಮಾತು ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾದರು.

ಅಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹೆಗ್ಗೇರ ಮನೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ್ಣ 'ಗಾಡಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೋಗ್ಲಿ' ಅಂದೋಳು, 'ಇವನೇನಪ್ಪ ಈ ಶ್ರೀಧರ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಮಕ್ಕಳ ಆಟದ ಸಾಮಾನ್ ಆಡಿಸ್ತೆಗೆ ಆಡಿಸ್ತಾತ್ಯೆ' ಎಂದಳು. ಆ ಗಾಡಿಯ ದಡುಗಲಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣ್ಣ ಆಡಿದ ಮಾತು ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅತ್ತ ಗಾಡಿ ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಇತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಮಣ್ಣ 'ಅಜ್ಜ ಆ ಹುಡುಗನೇ ಹೇಳೋದುಂಟೆ. ಅದು ತಲೆಲೇ ಹೋಗುತ್ತೆ. ಆ ಮಲ್ಲಂಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು' ಅಂತೇಳಿ, ಆ ಗಾಡಿ ಹೋದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಒಳಹೋದಳು.

ಆ ಏರಿ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಯಾವುದೋ ಊರಿಗೆ ಮದುವೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹೂವಿನ ತೋಟದ ರಾಜಣ್ಣ, ನಂಜಣ್ಣ, ಗವಿರಂಗಣ್ಣ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡು 'ಏನಪ್ಪ ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದವನು, ನಂಜಣ್ಣನ ಕುರಿತು 'ಅಜ್ಜ ಈಗಿಂಗೆ ಪರವಾಗಿಲ್ಲಾ?' ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಾ ನಿಂತ. ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಗವಿರಂಗಣ್ಣ 'ಓನಿಗೆ ಆಗ್ಲೇ ಗೊತ್ತಿತ್ತು, ಉಷಾರಿಲ್ಲ ನಂಜನಿಗೆ ಅನ್ನೋದು' ಅಂದೋರು, 'ಇಲ್ಲೇ ನಿಂತು ನಿಂತು ಟೈಮೇ ಆತು... ನಾನು ಊರೊಳಿಕೆ ಹೋಗಿ ಬತ್ತೀನೆ' ಅಂದ ಗವಿರಂಗಣ್ಣ ಅತ್ತ ಹೆಚ್ಚೆ ಕಿತ್ತರು. ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದವರನ್ನು ದಾಟಿ ಊರೊಳಗೆ ಹೋಗಲು

ಬಂದ ಬುಡ್ಡಯ್ಯನ ಮಗ ಶಾಂತನು ಅತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತಾ ಗವಿರಂಗಣ್ಣನವರ ಜೊತೆಗೂಡಿ ಹೀಗೇ ಲೋಕಾರೂಢಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತಿಗೆ ಮಾತು ಸೇರಿ ಮಲ್ಲನ ಸುದ್ದಿ ಬಂದು 'ಮಲ್ಲಣ್ಣನು ಅಮ್ಮನ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕರ್ಕಂಡೋಗವರೆ' ಎಂದನು. ಆ ಸುದ್ದಿ ಗವಿರಂಗಣ್ಣನಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ 'ಒಳ್ಳೆದೇ ಆಯ್ತು ಇಲ್ಲೇ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದು' ಎಂದೋರು, 'ನಾಳೆ ಬಂದು ಮಲ್ಲನು ನೋಡ್ತೀನೆ' ಎಂದು ಹಿಂದಿರುಗಿದರು.

ಗುಡ್ಡಕ್ಕೆ ಹೋದ ದನಗಳು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ, ಕಿರುಬ ಹಿಡಿತು, ತೋಳ ಹಿಡಿತು ಅಂತ ಊರ ದನ ಕಾಯುವ ಹುಡುಗರು ಕಿರುಚಿಕೊಂಡು ಓಡಿ ಬಂದರು. ಊರ ನಾಯಕರ ಗುಂಪು, ಹಂದಿ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗುವ ಕೊರಮರ ಗುಂಪು ದೊಣ್ಣೆ, ಕುಡುಗೋಲು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಓಡಿ ಹೋದರು. ಇಂತವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕೇರು ಮಾಡದೆ ಅದ್ಯಾವುದೋ ಮಾಯದಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನೊಳಗಿಂದ ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಊರತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಕಿರುಬವೊಂದು ದಾರಿ ಮಧ್ಯೆ ಸಿಕ್ಕ ಬುಡ್ಡಯ್ಯನ ಸೊಸೆ ಸಾಕಿದ್ದ ಟಗರನ್ನು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾಯಿತು. ತೋಳ ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ ಹುಡುಗರು ಆ ಬಾರೆ ಈ ಬಾರೆ ಸುತ್ತಿ ಮುಳ್ಳಿನ ಪೊದೆಯೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಹುಡುಕಾಡಿ ಮೈ ಪರಚಿಕೊಂಡು ತೋಳ ಸಿಗದೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಇವರ ಹಿಂದಿನ ತಲೆಮಾರು ಲಗ್ಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ತೋಳ, ಕಿರುಬಗಳನ್ನು ಓಡಿಸುವುದಕ್ಕಲ್ಲ - ತೋಳ, ಕಿರುಬಗಳನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಅಟ್ಟಿಗೆ ತಂದು ಪಾಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು. ದನ, ಕರುಗಳಂಥ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ತಂದು ಈ ಮೂಗಮ್ಮ, ಕಿವಡಯ್ಯನ ಅಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಹಸಿ ಮಾಂಸವನ್ನು ಚಾಕಲಿ ಉದ್ದು ಸೀಳಿ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಒಣಗಿಸಿ ಕೊರಬಾಡು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅರ್ಧ ಒಣಗಿದ ಆ ಮಾಂಸದ ಮೇಲೆ